

**BESLAGRECHTER – RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
OOST-VLAANDEREN, AFDELING GENT**

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 1 april 2014

F°:

A.R. 10/3498/A

in de zaak :

, met woonplaats te

Eiser tot verzet tegen een stedenbouwkundig dwangbevel, vertegenwoordigd door
Mr. , advocaat te

tegen :

_____ rekenplichtige van het Herstelfonds en handelend namens
het Vlaams gewest, met kantoren te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19 bus 22,

Verweerster, vertegenwoordigd door

met kantoor te

Vonnist de beslagrechter als volgt :

I. PROCEDURE.

Bij tussenvonnissen van 21 mei 2012 verwijst de 6de fiscale kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent de zaak, met toepassing van artikel 88, § 2 Ger.W., naar de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Bij beschikking van 6 februari 2014 verwijst de voorzitter de zaak naar de beslagrechter. Deze beslissing bindt de beslagrechter, met dien verstande dat zijn recht om over de rechtsgrond van de zaak te oordelen onverkort blijft (art. 88, § 2 *in fine* Ger.W.).

De beslagrechter heeft beide partijen (bij monde van hun advocaten) in hun conclusies en middelen gehoord op de openbare terechtzitting van 18 maart 2014, waarna zij het debat heeft gesloten de zaak in beraad heeft genomen.

De beslagrechter heeft het dossier van de rechtspleging en de door de partijen overgelegde stukkenbundels ingezien.

II. RELEVANTE ELEMENTEN

2.1. Eiser is de eigenaar van een onroerend goed, gelegen te
kadastraal bekend.

Bij proces-verbaal van 21 november 2007 werd door de lokale politie op het bedoelde perceel een inbreuk op de stedenbouwkundige wetgeving vastgesteld, met name het optrekken van een chalet zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunning.

ONGETEKEND AFSCRIFT
art. 792 Ger. Wetb.
vrijgesteld van expeditierecht
art. 280/2° Wetb. griffierecht

**BESLAGRECHTER – RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
OOST-VLAANDEREN, AFDELING GENT**

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 1 april 2014

F°:

Op 23 november 2007 beveelt een daartoe bevoegde hoofdinspecteur, in de lijn van een proces-verbaal van vaststelling van 21 november 2007, met toepassing van artikel 154, 1ste lid van het toepasselijke Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO), de staking van bouwwerkzaamheden die aan de gang zijn op het perceel in kwestie.

Op 4 december 2007 bekrachtigt de daartoe bevoegde stedenbouwkundige inspecteur, met toepassing van artikel 154, 5de lid DRO, het bevel tot staking.

De bekrachtiging wordt dezelfde dag aan eiser overgemaakt.

2.2. Blijkens het proces-verbaal van 3 februari 2010 is het bevel tot staking doorbroken, nu nadien het houten chalet verder door eiser werd afgewerkt, de percelen volledig werden ontbost en op het terrein nog andere, niet-vergunde constructies werden opgetrokken.

III. BESTREDEN DWANGBEVEL

Bij aangetekende brief van 19 februari 2010 legt de daartoe bevoegde rekenplichtige van het Herstelfonds, met toepassing van artikel 156, § 1 DCR, aan eiser een administratieve geldboete op van 5.000,00 EUR.

Bij beslissing van 2 maart 2010 verklaart de stedenbouwkundige inspecteur het door de eiser tegen voormelde beslissing ingestelde beroep ontvankelijk en deels gegrond en vermindert de administratieve geldboete aldus tot een bedrag van 3.000,00 EUR.

Nu de eiser de hem opgelegde administratieve geldboete niet voldoet, volgt een dwangbevel van 26 augustus 2010 en een betekening-bevel op 10 september 2010.

IV. VORDERING

4.1. Bij dagvaarding van 11 oktober 2010 verzet eiser zich tegen het voornoemde dwangbevel, met verzoek het bedoelde bevel teniet te doen.

4.2. Verweerster neemt conclusie tot afwijzing van deze vordering als onontvankelijk, minstens ongegrond.

V. BEOORDELING

- Voor wat de exceptie van niet-mededeling van stukken betreft

5.1. Ter terechtzitting van 18 maart 2014 werd door de raadsman van eiser verklaard dat afstand wordt gedaan van de eerder in conclusies ontwikkelde exceptie van niet-mededeling van stukken door verweerster.

**BESLAGRECHTER – RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
OOST-VLAANDEREN, AFDELING GENT**

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 1 april 2014

F°:

- Voor wat de ontvankelijkheid betreft

5.2. Verweerster betwist de ontvankelijkheid van het verzet, nu artikel 6.1.50 VCRO de dagvaarding van het Vlaams gewest voorschrijft.

Nu eiser verweerster heeft gedagvaard, weze het dan in haar hoedanigheid van ambtenaar, is het verzet in de visie van verweerster onontvankelijk.

Verweerster benadrukt dat zij niet zomaar met het Vlaams gewest gelijkgesteld kan worden. Enkel het Vlaams gewest zou bevoegd zijn om in rechte op te treden wanneer verzet wordt aangetekend tegen het door de rekenplichtige van het Herstelfonds (verweerster) uitgevaardigde dwangbevel. De bevoegdheden van verweerster zouden in die zin verschillen van deze van het gewest zelf.

De woonstkeuze op het kantoor van de gerechtsdeurwaarder zou zonder invloed blijven op de bedoelde vergissing van eiser.

De door eiser aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie spreekt zich in de visie van verweerster enkel uit over de rechtsgeldigheid van de betekening op het kantoor van de bevoegde ambtenaar.

Ook de door eiser voorgelegde officiële brief van 15 oktober 2010 zou zijn stelling geen kracht kunnen bijzetten.

5.3. Eiser wijst er op zijn beurt op dat het betwiste dwangbevel werd uitgevaardigd door verweerster, daarbij handelend als vertegenwoordiger van het Vlaams gewest.

Ook het exploit van betekening-bevel zou zijn uitgegaan van verweerster in de voornoemde hoedanigheid. In datzelfde exploit werd te dien einde keuze van woonplaats gedaan op het kantoor van de gerechtsdeurwaarder.

Eiser is van oordeel dat hij geenszins de verkeerde partij heeft gedagvaard. Wat hem betreft is er geen enkel verschil tussen "het Vlaams gewest, vertegenwoordigd door verweerster" en "verweerster, namens het Vlaams gewest".

Hij wijst daarbij ook op het officiële schrijven van de raadsman van verweerster waarin deze meldde te worden geraadpleegd door het Vlaams gewest.

Tot staving van zijn zienswijze verwijst eiser tevens naar een arrest van het Hof van Cassatie van 15 oktober 2009.

5.4. Artikel 6.1.50 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) luidt als volgt:

**BESLAGRECHTER – RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
OOST-VLAANDEREN, AFDELING GENT**

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 1 april 2014

F°:

"§ 1 Bij gebrek aan voldoening van de administratieve geldboete en toebehoren, wordt door de met de invordering belaste ambtenaar een dwangbevel uitgevaardigd.

Dit dwangbevel wordt geïssueerd en uitvoerbaar verklaard door de daartoe door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaar.

§ 2 De betekening van het dwangbevel gebeurt bij gerechtsdeurwaardersexploot of bij aangetekend schrijven.

§ 3 Op het dwangbevel zijn de bepalingen van toepassing van deel V van het Gerechtelijk Wetboek houdende bewarend beslag en middelen tot tenuitvoerlegging.

§ 4 Binnen een termijn van dertig dagen na de betekening van het dwangbevel kan de betrokkene bij gerechtsdeurwaardersexploot een met redenen omkleed verzet doen, houdende dagvaarding van het Vlaamse Gewest, bij de rechtbank van het arrondissement van de plaats waar de goederen gelegen zijn.

Dit verzet schorst de tenuitvoerlegging van het dwangbevel."

Overeenkomstig artikel 82 van de Bijzondere Wet op de Hervorming van de Instellingen wordt het Vlaamse gewest in rechte vertegenwoordigd door de Vlaamse regering en dient zij gedagvaard te worden op het kabinet van de voorzitter van de regering. Uit de artikelen 3 en 82 van diezelfde wet blijkt dat alleen het gewest (en niet de regering) rechtspersoonlijkheid heeft en in rechte kan optreden. De bepaling van artikel 82 naar luid waarvan het gewest wordt gedagvaard aan het kabinet van de voorzitter van de regering, heeft enkel betrekking op de plaats waar de betekening moet gebeuren en niet op de geadresseerde.

De dagvaarding, strekkende tot het verzet, werd in deze betekend aan
", rekenplichtige van het Herstelfonds en handelend namens het Vlaams gewest".

Aldus blijkt onmiskenbaar dat de gedinginleidende dagvaarding niet gericht is tot de juiste rechtspersoon.

Er is een wezenlijk verschil tussen enerzijds de persoon van verweerster, optredend als ambtenaar krachtens de bevoegdheden haar daartoe verleend door het Vlaams gewest en anderzijds het Vlaams gewest zelf als rechtspersoon.

Indien het mogelijk was de dagvaarding rechtsgeldig te adresseren aan de Rekenplichtige van het Herstelfonds, dan zouden de bepalingen van de Vlaamse Codex dit ook als dusdanig hebben voorzien. Zij voorzien integendeel uitdrukkelijk in de dagvaarding van het Vlaams gewest en dus niet van de bedoelde ambtenaar.

Daar waar de bedoelde ambtenaar er krachtens een delegatie van bevoegdheid toe gemachtigd is om de administratieve geldboete op te leggen, heeft de wetgever er tegelijk voor geopteerd om de rechtsgedingen die nopens dergelijke:

**BESLAGRECHTER – RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
OOST-VLAANDEREN, AFDELING GENT**

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 1 april 2014

F°:

boetes worden gevoerd aan het gewest zelf voor te behouden. Verweerster kan in dat opzicht niet zonder meer met het gewest gelijkgesteld worden.

Ten onrechte probeert eiser de inhoud van de dagvaarding achteraf te interpreteren als zou hij wel degelijk zijn overgegaan tot dagvaarding van het Vlaams gewest, vertegenwoordigd door verweerster.

Door de dagvaarding expliciet te richten tot verweerster als rechtspersoon, werd zij en niet het Vlaams gewest als gedaagde in rechte aangesproken. Het vermelden van de bijzondere hoedanigheid van verweerster als vertegenwoordiger van het Vlaams gewest, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin heeft deze vermelding tot gevolg dat het Vlaams gewest automatisch (mede) als procespartij in het geding wordt betrokken.

Wanneer de dagvaarding integendeel wordt gericht tot het Vlaams gewest, vertegenwoordigd door verweerster, dan is de in het geding betrokken rechtspersoon het gewest zelf. Verweerster treedt alsdan enkel op ter behartiging van de belangen van het Vlaams gewest, zonder zelf als procespartij in het geding tussen te komen.

De door eiser aangehaalde bepaling van artikel 111 B.W. doet aan het bovenstaande geen afbreuk, nu deze enkel betrekking heeft op de rechtsgeldigheid van de betekening op het adres van een gekozen woonplaats. Eiser verwacht de procedurele onregelmatigheid van de betekening op een foutief adres met de onontvankelijkheid, voortvloeiend uit het in rechte aanspreken van de verkeerde rechtspersoon.

Om diezelfde redenen kan ook het door eiser geciteerde arrest van het Hof van Cassatie van 15 oktober 2009 hem niet baten, nu in de bedoelde zaak wel de juiste rechtspersoon gedagvaard werd en enkel de rechtsgeldigheid van de betekening van het exploit zelf ter discussie stond.

Tot slot kan ook het schrijven van de raadsman van verweerster de door eiser begane procedurele onregelmatigheid niet rechtzetten.

Op grond van de bovenstaande motieven oordeelt de beslagrechter dat het verzet niet gericht is aan het Vlaams gewest en om die reden als onontvankelijk *ratione personae* moet worden afgewezen.

VI. GERECHTSKOSTEN

Eiser dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gerechtskosten (art. 1017, 1ste lid Ger.W.).

De gerechtskosten omvatten ondermeer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.).

**BESLAGRECHTER – RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
OOST-VLAANDEREN, AFDELING GENT**

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 1 april 2014

F°:

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, 1ste lid Ger.W.), *in casu* verweerster.

Het bedoelde verzet behelst een in geld waardeerbare vordering (tussen 2.500,01 en 5.000,00 euro), waarvoor artikel 3 van het K.B. 26 oktober 2007 (tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.) een (geïndexeerd) basisbedrag van 715,00 euro vooropstelt.

De beslagrechter richt zich naar dit basisbedrag.

**OP DEZE GRONDEN,
DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK,**

Gelet op de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart het verzet onontvankelijk.

Veroordeelt eiser tot de kosten van het geding aan de zijde van verweerster.

Begroot deze kosten als volgt:

- Basisrechtsplegingsvergoeding: 715,00 EUR.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op 1 april tweeduizend veertien, waarbij aanwezig waren :

, beslagrechter,
